

קול יעקב

לרפוי"ש
רפאל דוד בן אודליה

לרפוי"ש
ישי בן שושנה

להצלחת
כל משפחת דרשן

להצלחת ולרפואת
כל עם ישראל

זמני השבת באלעד:

הדלקת נרות: 16:32

צאת שבת: 17:41

זמן ר"ת: 18:17

עלון מס' 162 | ט' בשבט |

תשפ"ד | שנה 4

מטעמים וסיפור לשולחן שבת

"בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה הוֹעִיָּא ה' אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם" (שמות י"ב, ז"א)

עָבְרוּ רַק כַּמָּה יָמִים, וּכְבֹר הֵיטָה הָאֲרוּחָה מְנַחֵת עַל הַשְּׁלֵחַן שֶׁל מֵאִיר. הוּא שְׂמַח מְאֹד, וּמְיָד תִּקַּע אֶת הַמְזִלָּג בְּתוֹךְ הַבָּשָׂר.

"הוי, מה זה? נבהל מאיר. "הבשר כל-כף קשה!"

אחר-כך הכניס את האכל לפה ונבהל עוד יותר: "הוי, זה בכלל לא טעים!" קרא באכזבה גדולה. הוא קם מן השלחן ומחר לכוונה של בעלת המלון. הוא התחיל לצעק עליה ולהתרגז על האכל הנורא שהגישו לו היום.

"נכון, אתה צודק", ענתה האשה. "האכל באמת עדין לא מוכן. חבל שלא הספמתי לחכות עוד שעה. אם היית מחכה – היה לך גם היום אכל טעים כמו תמיד."

ביום המתקת לא היו למאיר פגישות ועניינים לסדר. הוא ישב בכניסה למלון והסתכל בנחת בספר. "אתה רוצה לאכל עכשו?" שאלה אותו בעלת המלון.

"ממש לא", ענה מאיר. הוא לא היה מסגל לחשב על אכל בשעה מקדמת, פשנזכר בטעם הנורא של הארוחה מאתמול...

"אל תדאג, היום הפל ינה בסדר", הבטיחה בעלת המלון, ומיד צנתה על המשרתים לערוך את השלחן לארוחה ועל המלצרים להגיש את המנות.

מאיר טעם ונהנה מהאכל הטעים, כמו תמיד. "מה קרה היום?" שאל את המלצרים. "פיצד היום יש אכל נפלא

בעיר אחת, גדולה ורחוקה, עמד בית מלון מפאָר במיחד. אנשים רבים הגיעו אל העיר הזאת בגלל העסקים שלהם, ובחרו להתאכסן דווקא בבית-המלון הזה.

פעם הגיע אל בית-המלון סוחר בשם מאיר. מאיר התגורר בכפר קטן, ובכלל לא הכיר את כל השכלולים של העיר הגדולה. הוא התפעל כל-כף מבית המלון, ובמיחד מהארוחות הטעימות והמגוננות שהגשו בכל יום בשעות קבועות. מאיר אכל בתאבון רב ובהתפעלות, פי הוא לא הכיר לפני כן את כל המאכלים המעניינים.

יום אחד יצא מאיר בשעה מקדמת בפקר לקנות סחורה. באותו יום הוא הצליח מאד בעסקים, ונמר את כל העניינים שלו במהירות רבה. הוא חזר למלון בשעה מקדמת, והרגיש שהוא מתחיל להיות רעב.

הוא פנה אל בעלת המלון בבקשה: "אני רוצה לאכל."

"עכשו?" התפלאה האשה, "עכשו עוד אין אכל. הוא עדין לא מוכן. רק עכשו הניחו הטבחים את הסירים על האש, הבשול עוד יקח זמן."

מאיר נבהל. "אבל מה יהיה? היום בצתרים יש לי פגישה חשובה עם אחד הסוחרים! אני רוצה לאכל עכשו את הארוחה. אבל עכשו מיד!"

טוב, בסדר... אם אורח מבקש – תיכים לתת לו. הוא הרי משלם על השרות במלון!

העלון מס' 162 | אין למרוא בתפילה

לע"נ
יורם בן מרים כ"צ ז"ל

לע"נ
מרים בת רחל כ"צ ע"ה

לע"נ
דוד בן אסתר כ"צ ז"ל

יקטפו את הפרי לפני הזמן – הוא לא יהיה טעים, הוא יהיה בסר, תפל, כמו הארוחה הלא טעימה של מאיר!

כל-כך, ואלו אתמול נתתם לי בדיוק באותה שעה ארוחה פה גרועה?"

"אה, היום? היום הטבח הראשי היה צריך ללכת מקדם, ולכן בשלו את הארוחה לפני הזמן", ענו המשרתים. עכשו הבין מאיר את ההבדל...

והנמשל: אנחנו נמצאים עכשו בגלות ארפה וקשה. במשך כל שנות הגלות הקדוש-ברוך-הוא מכין אותנו לקראת הגאלה, לאט לאט, כמו שמבשלים אכל באטיות וכמו שפרי מבשיל לאט על העץ. אם

אחת שאלתי

ושזזו אתו כל קהל עדת ישראל (שמות י"ב, ו), וכי כל הקהל שזזוטים, והלא אינו שזזוט אלא אזוד? – אלא מכאן ששלוזו של אדם כמותו (קידושין מ"א):

המשטרה הגיעה, והפרשה הסתיימה בקנס פספי גבוה, אותו נאלץ יעקב לשלם, מלבד תשלום דמי הצמיגים היקרים אותם חתף!

שני בעלי תשובה, ראובן ויעקב, הגיעו לדין תורה, שנסב אודות פשעים שעשו בעבר, טרם שבו בתשובה.

עכשו מגיע יעקב אל משלחו ראובן ותובע: "כפי שהתחייבת, עליך לשאת בכל הנזקים הכספיים שנגרמו לי בעקבות השליחות...".

הספור התחיל כאשר ראובן, שהנו איש עסקים, הסתכסך עם איש עסקים נוסף בשם שמעון. השנים הפכו לשונאים של ממש, עד שבאחד הימים, פנה ראובן לנער בשם יעקב, ובקש ממנו ללכת ולפנצ'ר את גלגלי הרכב של שמעון שונאו, תמורת שכר הגון שיקבל מראש.

ראובן סרב לשלם וטען: "אני התחייבתי לשלם רק על מקרה בו היית עושה מה שבקשתי. אכל מי בקש ממך לפנצ'ר רכב אחר?!"

"ומה יהיה אם אתפס, והדבר יגרם לי לנזק כספי?" שאל יעקב. ראובן טפח על שכמו והרגיעו: "אני אפצה אותך על כל נזק כספי שייגרם לך!"

עם מי הדין?

תשובה: יש לפטור את ראובן משלם מתשלום הנזקים, אף אלו היה יעקב השליח עושה את השליחות כפי שהוטלה עליו!

לפי המידע המקדם שקבל יעקב מראובן, היה לשמעון רכב מפאר מסוג מרצדס בצבע לבן, והוא רגיל להחנותו ממול לביתו. ובכן, כשהגיע יעקב לפתחת בשעת לילה מאחרת, הבחין במכונית המרצדס הלבנה, שעמדה ממול לכניסת ביתו של שמעון, ומהר לחתוף את צמיגי המכונית, דבר שפרוץ בנזק של אלפי שקלים.

ואמנם בכל התורה קיים כלל ש"שליחו של אדם כמותו" (כלומר מצשה שעשה השליח, נחשב כאלו נעשה על ידי המשלח), מפל מקום בשליח הנשלח לדבר עברה, אין הדבר פז, ובזה השליח חיב ושלחו פטור, כפי הנאמר בשלחן ערוך (ח"מ סימן ש"פ ס"ב, בט"ז ובערוך השלחן שם): האומר לחברו: "שבר פליו של פלוני על מנת שאתה תפטר, ואני אשלם בעדך עבור הנזק", והלה שמע בקולו ושברם, הרי זה השובר חיב לשלם, ולא זה שצוהו, כי אין זה ששבר נחשב כשליחו, שחרי אין שליח לדבר עברה, וזה הפסיל ששמע לו, והלך ושבר את הכלים, חיב לשלם, כי "אדם מועד לעולם", ולא היה לו לדמות (לסבר) שהוא יפטר. ומפל מקום, גם זה ששלחו וצוהו לשבר את הכלים הוא רשע, ועבר על "לפני עור לא תתן מכשול", שעל ידו הפסיד חברו ממון, וגם גרם לו לעבור על פל תשחית!

מיד, ברגע שסיים יעקב לפנצ'ר את הגלגל האחרון, לפתע, הופיע אדם שצרח עליו בחמת זעם: "מדוע אתה מפנצ'ר לי את הגלגלים, מה עשיתי לך?!" אני כבר מזמין לך משטרה!..."

מי היה האיש שרתח והתרעם על יעקב? – לא, לא היה זה שמעון, אלא המדבר היה באדם אחר, שהתגורר באחד הבתים הסמוכים, ובכרשותו היה רכב כמעט וזהו לרכבו של שמעון...

לסיכום: ראובן פטור משלם ליעקב עבור הנזקים והקנסות.

לע"נ ניסים בן יצחק ז"ל

לע"נ אשר (פליקס) בן סול ז"ל

לע"נ אהובה בת חיה חיריה ע"ה